18/06/2023

Άκου τον πλησίον σου – Δες το Θεό σου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Δεν είναι άγνωστη η ανάγκη στους σημερινούς, και όχι μόνο, ανθρώπους για να μιλήσουν και να τους ακούσουν. Τα βαθύτερα βιώματα, ευχάριστα ή δυσάρεστα, μοιραζόμενα αυξάνονται τα πρώτα κι ελαττώνονται τα δεύτερα. Όταν, όμως, αυτός που ακούει, «ακούει με την καρδιά του».

Για ν’ ακούει κανείς με την καρδιά του, χρειάζεται να έχει ενδιαφέρον για τον άλλον, ειλικρινή αγάπη και ταπείνωση. Να βρίσκεται, δηλαδή, στην κατάσταση της υπέρβασης του εαυτού του, στο *«απαρνησάσθω εαυτόν».* Τότε δεν τον κρίνει, δεν βιάζεται, δεν αδιαφορεί. Γι’ αυτό κι ο άλλος ξεκουράζεται, διευρύνεται, αναπαύεται.

Ποιος δεν διακρίνει την κατάκριση, τη βιασύνη, την αδιαφορία που κυριαρχεί, φανερά ή κρυφά, στον κόσμο μας; Παρόλο αυτό, υπάρχουν και κάποιοι, που δεν τους υπολογίζεις, αλλά, έχοντας το χάρισμα της αγάπης, μπορούν να ελκύσουν τους «παραλειπομένους» και ταλαιπωρημένους και να τους δώσουν ελπίδα και δύναμη, να τους μεταγγίσουν ζωή.

Ο **Χριστό**ς μίλησε για το «μικρό ποίμνιον». Ανύψωσε τους κατατρεγμένους και περιφρονημένους. Προστάτεψε από τη μανία των «ηθικών» τη μοιχαλίδα. Έζησε με τρόπο αντίθετο των θρησκευομένων και δίδαξε διαφορετικά από τα τετριμμένα και τα «καθώς πρέπει».

Αλήθεια, ποιος μπορεί να ζήσει όπως **Εκείνος;** Ποιος μπορεί να εφαρμόσει τέλεια τη διδασκαλία του; Ποιος, εφαρμόζοντάς την, δεν θα συγκρουστεί με το θρησκευτικό και κοινωνικό κατεστημένο;

Τελικά, η βίωση του **Ευαγγελίου** αρχίζει από την καρδιά μας και βγαίνει προς τα έξω κατά τρόπο που ταιριάζει στον καθένα. Γι’ αυτό παρατηρείται μεν ποικιλία αλλά σε όλους υπάρχουν η αγάπη και η ταπείνωση. Χωρίς αυτά τα δύο γνωρίσματα δεν υπάρχει γνήσια πνευματικότητα και αληθινή εμπειρία Θεού.

Ωστόσο, η πραγματικότητα της ανθρώπινης αδυναμίας είναι δεδομένη και «η αμαρτία μας ενώπιόν μας εστί διά παντός». Όμως, όσοι θέλουν ν’ απολαύσουν και να χαρούν την κορυφή, αρχίζουν να βαδίζουν στους πρόποδες.

Η πνευματική ζωή είναι στη βάση της χριστιανική ζωή. Ο Χριστός μάς καλεί, ως μαθητές Του, ν’ αγαπήσουμε τον πλησίον μας. Ο «πλησίον» για τον καθένα είναι διαφορετικός, όπως και οι ανάγκες του.

Αν αρχίσουμε ν’ ακούμε τον πλησίον μας, με όποιες ανάγκες και να έχει, θ’ αρχίσουμε να πραγματώνουμε την εντολή της αγάπης. Συγχρόνως θα γεμίζει η ύπαρξή μας με χαρά και πληρότητα, καθώς θα υπερβαίνουμε τον εαυτό μας για χάρη Εκείνου που μας αγάπησε, σταυρώθηκε, θυσιάστηκε για μας.

Τα «υψηλά και επουράνια», που θεωρούμε ότι «δεν είναι για μας» κι ότι μας υπερβαίνουν, γίνονται καθημερινά και απλά, χειροπιαστές πραγματικότητες στο πρόσωπο του δικού μας «πλησίον» στον οποίο αντανακλάται ο δικός μας **Θεός.**

Πηγή: pemptousia.gr/ www.isagiastriados.com – π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Φωτογραφία: unsplash